

Un idil·li exemplar

de FERENC MOLNÁR

PRESENTACIÓ DE FRANCESC FOGUET BOREU

L'hongarès Ferenc Molnár (1878-1952) fou un dels dramaturgs més coneguts i representats a l'Europa d'entreguerres i, més secundàriament, als Estats Units d'Amèrica. Com apunta Zsuzsa Radnóti, l'autor de *Liliom* esdevingué, fins a la Segona Guerra Mundial, «un des propagateurs de la mentalité bourgeoise urbaine les plus marquants par son élégance, son esprit, ses dialogues admirables et son humour». ¹ L'adaptació dels textos dramàtics molnarians al cinema durant la

dècada dels trenta, de la mà de directors com ara Franz Borzage, Fritz Lang o William Wyler, contribuï a la seva popularitat (als anys cinquanta i seixanta també hi participaren altres directors: Charles Vidor, Henry King, Michael Curtiz o Billy Wilder). En teatre, les obres de Molnár han atret l'atenció de directors d'escena ben diversos: des de Georges Pitoëff fins a Rainer W. Fassbinder, tot passant per Arthur Miller o Tom Stoppard.

En l'escena catalana dels anys vint i trenta, la presència de Molnár es limita, com ha estudiat Enric Gallén, ²

¹ RADNÓTI, Zsuzsa. «L'âge d'or de l'art dramatique hongrois». A: *Théâtre hongrois. D'un fin de siècle à l'autre: 1901-2001*. Montpellier: Maison Antoine Vitez, 2001, pàg. 24.

² Vegeu GALLÉN, Enric. «Ferenc Molnár en el teatre català d'entreguerres», comunicació inèdita llegida al XIV Col·loqui de l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, que tingué lloc a Budapest del 4 al 9 de setembre de 2006 (les actes són en curs d'edició).

a tres traduccions o adaptacions d'obres seves al català: *Modes per a senyor i senyora*, girada per Carles Soldevila a partir de la versió francesa i estrenada dins de les Vetllades de Teatre Català i Estranger (Romea, 1924); *La cuca de llum*, traduïda per Llorenç Rodellas per a la companyia *amateur* de Teresa Pujol i Joan Fornaguera (Parthenon, 1932), i *Olympia*, versionada també per Rodellas, amb col·laboració de Rafael Riba i estrenada per la mateixa companyia (Parthenon, 1932). En l'àmbit de les edicions, es publicaren dos textos: *Un diàleg sobre l'art de fer comèdia*, traduït per Josep M. Millàs-Raurell (a *D'Ací i d'Allà*, desembre de 1928) i *Una vegada era un llop...*, una peça versionada per Llorenç Rodellas que s'inclogué en la col·lecció *El Teatre* el 1934.

La magnífica adaptació d'*Un idil·li exemplar*, de Molnár, que signa Feliu Formosa, fóra l'anella d'enllaç catalanohongaresa entre *La tragèdia de l'home*, del poeta i dramaturg Imre Madách (1823-1864), publicada per primera vegada en català el 1985, i *Liliom*, del mateix Molnár, inclosa

en el número 5 de la publicació *En Cartell*, el 2003. *La tragèdia de l'home* enceta el cicle de traduccions recents de la literatura magiar amb un dels textos considerats clàssics de la dramaturgia hongaresa del XIX. Al seu torn, *Liliom* esdevé la primera traducció directa, a cura d'Eloi Castelló, d'una peça contemporània del teatre hongarès, que fou estrenada a la Sala Beckett el 26 de febrer de 2003 sota la direcció de Carlota Subirós, també adaptadora del text. Aquesta estrena reprenia, per arrodonir el cercle, el fil de continuïtat amb la recepció catalana de Molnár de 1924 ençà.

L'edició que publiquem d'*Un idil·li exemplar* es basa en la primera versió que Feliu Formosa va escriure el 1987 per als alumnes d'un taller de l'Institut del Teatre de Barcelona, amb l'objectiu de fer-los treballar un exercici de comèdia. Com que comptava que no es publicaria, Formosa va partir de la versió castellana de Claudio de la Torre, publicada, juntament amb *Mariscal*, en la Colección Teatro de l'editorial Alfíl de Madrid el 1952. Fins ara, l'adapta-

ció de Formosa dormia el son dels justos en un recull mecanoscrit inèdit que duu per títol *Escenes diverses* (de John Ford, Enrique Jardiel Poncela, G. B. Shaw i Thornton Wilder) i que es troba dipositat a la Biblioteca de l'Institut del Teatre de Barcelona.

L'adaptació formosiana, molt lliure, té l'encert de millorar el text de partida amb rèpliques espurnejants ben cisellades i d'oferir una peça breu de diàlegs precisos, àgils i brillants, extraordinàriament aptes per al joc metateatral i el registre còmic que conté l'original. A partir d'aquella primera proposta funcional de 1987, després de vèncer les prevencions pel fet de tractar-se d'una traducció indirecta, Formosa ha tingut la gentilesa de revisar de nou la seva versió i d'establir-ne la definitiva per a PAUSA. L'interès dramaturgic de la peça de Molnár i l'excel·lent treball d'adaptació que n'ha fet Formosa en justifiquen l'edició en aquestes pàgines. Amb la recuperació d'*Un idil·li exemplar* en català contribuïm modestament a trenar millor les relacions teatrals catalanohongareses

i a donar a conèixer una tradició teatral, la del país magiar, encara massa inconeguda, inexplorada i llunyana.

Francesc Foguet i Boreu
és crític, historiador de teatre
i professor de Literatura a la UAB.

Un idil·li exemplar

de FERENC MOLNÁR

Adaptació de Feliu Formosa

PERSONATGES

L'ACTOR

L'ACTRIU

LA MINYONA

Una sala a casa de l'Actriu. En escena, la MINYONA.

L'ACTOR entra del carrer, molt nerviós.

ACTOR: Bona nit

MINYONA: Bona nit, senyor.

ACTOR: La senyora, és a casa?

MINYONA: No ho sé, senyor.

ACTOR: Com, que no ho sap! No és a la seva cambra?

MINYONA: No ho sé, senyor.

ACTOR: A veure... Ha sortit de casa?

MINYONA: No ho sé, senyor.

ACTOR: Quan se n'ha anat?

MINYONA: No ho sé, senyor.

ACTOR: A quina hora creu que tornarà?

MINYONA: No ho sé, senyor.

ACTOR (*Contenint-se.*): Els dies que no treballa al teatre, com avui, arriba a casa cap a les nou del vespre, i ara són gairebé les onze. Ho repeteixo: no li ha dit a quina hora tornaria?

MINYONA: No, senyor.

ACTOR: Però, soparà a casa?

MINYONA: No ho sé, senyor.

ACTOR: Però vostè ho ha de saber. A veure... Ha fet el sopar, sí o no?

MINYONA: No tinc cap obligació d'informar-lo, senyor.

ACTOR (*L'agafa pel coll.*): Mira que t'estrangulo! Em convertiràs en un assassí. Em tancaran a la presó per culpa teva, però no tornaràs a faltarme al respecte.

MINYONA (*Tranquil·lament.*): Faci el favor de deixar-me anar, senyor.

ACTOR: No, perquè abans que et mati, has de confessar-ho tot.

MINYONA: Faci el favor de no tutejar-me, senyor. No tenim prou intimitat. I deixi d'agafar-me pel coll.

ACTOR: Com t'atreveixes a parlar-me així, a mi, el gran Enric Cortada, el més gran actor que avui trepitja els escenaris, a qui les empreses guarden tota mena de consideracions i el cinquanta per cent de la taquilla?

MINYONA: Vol deixar-me en pau?

ACTOR (*La deixa anar.*): Qui ha estat aquí, aquesta tarda?

MINYONA: No ho puc saber. He anat a buscar el vestit nou de la senyora.

ACTOR: No ho saps... Has anat a buscar el vestit nou de la senyora... Molt bé. Quan se n'ha anat, la senyora?

MINYONA: Quan he tornat amb el vestit nou, ja no era a casa.

ACTOR: Quan has tornat amb el vestit nou, ja no era a casa... Bé. Llavors, de qui és la punta de cigarret que hi ha al cendrer?

MINYONA: De vostè. Del cigarret que va fumar ahir vespre.
 ACTOR: Això vol dir que avui no has netejat els cendrers?
 MINYONA: No, i demà tampoc els netejaré. No toca neteja fins dissabte.
 ACTOR: Quin fàstic!
 MINYONA: Ho diré a la senyora.
 ACTOR: Què?
 MINYONA: Això que vostè acaba de dir: «Quin fàstic!»
 ACTOR (*Canviant de to.*): No, no li diràs res. Tu i jo hem de ser bons amics. Acceptaries cinc-centes pessetes?
 MINYONA: Sí, senyor.
 ACTOR: No et sembla poc?
 MINYONA: Depèn.
 ACTOR: M'has de dir tot el que saps.
 MINYONA: El senyor pot guardar-se els seus diners.
 ACTOR: Però, no m'has dit que els acceptaries?
 MINYONA: Sí, però pensant-ho bé, només els acceptaria d'algú que fos el meu senyor.
 ACTOR: El teu senyor? I qui és aquí el teu senyor? No sóc jo, el teu senyor?
 MINYONA: No, senyor.
 ACTOR: Ah, ja! No cal que m'ho diguis. El teu senyor és el marquès, oi? Aquest ridícul marquès que s'ha enamorat de la teva senyora... No ho neguis! D'ell sí que acceptes diners, tota la pila de diners que t'ofereix perquè parlis malament de mi a la teva mestressa... Reconec que he estat massa tou oferint-te diners. L'única cosa que et mereixes és que t'estranguli.

(Va a sacsejar la MINYONA. Ella ha agafat d'una taula unes peces de roba interior, planxades.)

MINYONA: Ei, vagi amb compte, senyor! Que no arrugui la roba de la senyora!
 ACTOR (*Estirant una de les peces.*): Què és?
 MINYONA: Una camisa de dormir.
 ACTOR (*Olorant.*): Vull dir el perfum. Des de quan la senyora gasta aquest perfum? No contestis. No cal. Ja sé què em diràs: que no en saps res. Bé, molt bé. Prepara't a morir a les meves mans.

(Sona un timbre.)

MINYONA: Perdoni, senyor, però deu ser la senyora. Vaig a obrir.

(Se'n va la MINYONA. Torna al cap d'un moment, precedida per l'ACTRIU. Parlen i es mouen per l'escena com si l'ACTOR no hi fos.)

ACTRIU (*A la MINYONA.*): Des de quan m'has dit que és aquí?
 MINYONA: Des de fa uns deu minuts.
 ACTRIU: Però no li has dit que no m'esperés?
 MINYONA: L'hi he donat a entendre, senyora.
 ACTRIU: Llavors, per què no se n'ha anat?
 MINYONA: No ho sé, senyora.
 ACTRIU: Havies de dir-li que no vindria a sopar.
 MINYONA: Si amb prou feines m'ha deixat parlar, senyora!
 ACTRIU: I que tampoc no vindria a dormir... Què sé jo! Ja saps que no m'agrada que obris la porta a ningú quan jo sóc fora.
 MINYONA: Però si jo no he obert la porta! Quan me n'he adonat, ja era a dins. Què volia que fes?
 ACTRIU: Avisar la policia.
 MINYONA: Sí, senyora, una altra vegada ho faré.

(*Se'n va la MINYONA. L'ACTRIU s'asseu i fulleja una revista, sempre ignorant la presència de l'ACTOR.*)

ACTOR: Dos quarts d'onze! Dos quarts d'onze!

ACTRIU (*Sense alçar els ulls de la revista.*): Un quart.

ACTOR: Dos.

ACTRIU (*Mirant-lo per primera vegada.*): Molt bé... i què? Com si fossin tres quarts..., com si fossin les onze... Què n'has de fer, tu? Que potser ets el meu marit?

ACTOR: D'on vénis?

ACTRIU (*Torna a llegir.*): D'enlloc.

ACTOR: Desgraciada! Què has fet des de les tres de la tarda fins a dos quarts d'onze de la nit? La veritat és que he estat injust amb la minyona. L'única dona que haig de matar ets tu. (*Agafa una cadira i l'aixeca.*)

ACTRIU: No facis teatre. Vés-te'n. I deixa la cadira al seu lloc.

ACTOR (*Deixa la cadira.*): Què has fet totes aquestes hores? On has estat? Calla! No ho vull saber. Això no pot continuar. Et mataré..., i després em mates tu a mi, i llestos.

ACTRIU (*Sense deixar de llegir.*): Au, fes-me un petó.

ACTOR: Fes el favor de no burlar-te de mi.

ACTRIU: Vine, seu al meu costat i fes-me un petó.

ACTOR (*Li arrenca la revista de les mans.*): No llegeixis, ara!

ACTRIU: Però, què et passa? No et fa vergonya muntar aquestes escenes, tu, el gran Enric Cortada, el millor actor del nostre temps?

ACTOR: Sóc molt desgraciat.

ACTRIU: Per què?

ACTOR: On has estat des de les tres fins a dos quarts d'onze?

ACTRIU: Quan he sortit de casa, ja eren més de les quatre.

ACTOR: No és cert. Perquè a dos quarts de quatre he vingut i ja

eres fora. M'amagues alguna cosa. Portàvem una temporada molt tranquil·la, però ja hi tornem a ser. Què et proposes? És que t'has enamorat d'algú altre? Prefereixo que m'ho diguis. O no, serà millor que t'ho callis. Quan em fas passar aquestes males estones, després, al teatre, no sóc bo per a res. És això el que vols? Que fracassi com a actor? Ho aconseguiràs. Arribaré a vell tancat en un asil, completament oblidat de tothom i sense ni un trist rosegó de pa per matar la gana.

ACTRIU: No diguis disbarats.

ACTOR: Doncs contesta'm.

ACTRIU: Què vols saber?

ACTOR: On has anat a les tres?

ACTRIU: A veure els veïns del costat.

ACTOR: Els veïns del costat havien sortit.

ACTRIU: Per això he tornat a casa de seguida.

ACTOR: No és veritat. He estat aquí des de dos quarts de quatre a les quatre, i tu no havies tornat. O és que potser has necessitat una hora per tornar de la casa del costat?

ACTRIU: Quan tornava, he trobat el porter al replà i m'ha dit que la seva dona havia tingut un nen. I he baixat a la porteria, a veure la criatura.

ACTOR: Això és una altra mentida. La portera ha tingut aquest nen fa tres mesos. Si es tracta del mateix nen, tu has mentit, i si, després de tres mesos, n'ha tingut un altre, és que es tracta d'un fenomen.

ACTRIU: Sí, ja he vist de seguida que era un nen una mica vell, i que potser el porter m'havia enganyat. No et pots fiar de ningú.

ACTOR: Prou! No estic per bromes. Continuem. On has anat després?

ACTRIU: Fins a les set no m'he mogut de casa.

ACTOR: Fals!

ACTRIU: Em pots creure.

ACTOR: A dos quarts de set he tornat aquí i encara no havies arribat. A més, havia posat un llumí al pany de la porta i continuava intacte. O sigui, que no has posat els peus en aquesta casa des de dos quarts de quatre, que és quan jo he vingut per primera vegada. Has dit una altra mentida.

ACTRIU: Molt bé, com vulguis. Però et repeteixo que tu no ets el meu marit i no tinc per què donar-te explicacions.

ACTOR: No comencis, no comencis...

ACTRIU: Sí, començo. I també estic disposada a acabar. Ja n'estic farta. Tothom està sorprès que hagi tingut la paciència d'aguantar-te tant de temps.

ACTOR: Quan dius tothom, a qui et refereixes? A la gent de teatre?

ACTRIU: Exactament. Jo en formo part. Sóc actriu, i haig de sentir moltes coses desagradables.

ACTOR: Quines coses?

ACTRIU: Per exemple: ningú s'explica que encara no t'hagis casat amb mi. Tot són brometes i comentaris. Estic perdent fins i tot la meva categoria d'actriu. Tothom em compadeix: «Ja, ni aquest pobre desgraciat d'en Cortada es vol casar amb ella.»

ACTOR (*Atònit.*): Aquest pobre desgraciat d'en Cortada? Què significa, això? Com gosen...? Qui ho ha dit?

ACTRIU: Jo, ho dic.

ACTOR (*Contenint-se.*): Doncs jo et diré una cosa que ja t'he repetit mil vegades: que aquest pobre desgraciat d'en Cortada no es casa amb una dona del teu passat.

ACTRIU: El meu passat? Quina falta de delicadesa! Com pots tenir la barra de retreure-me'l?

ACTOR: Tu m'hi has obligat. «Ni aquest pobre desgraciat d'en Cortada...!» És que sóc tan poca cosa que m'haig de casar amb la primera dona que se'm posa al davant? És que no puc aspirar a més? Què dirien la meva mare i les meves germanes —gent pobra però honrada— si sabessin que em casava amb tu?

ACTRIU: Fora! Fora d'aquí! Fora d'aquesta casa!

ACTOR (*S'asseu tranquil·lament.*): Aquest pobre desgraciat d'en Cortada! Només em faltava aquesta!

ACTRIU (*Passejant-se nerviosa.*): El meu passat! Vostè què sap del meu passat?

ACTOR: En Pelarkski.

ACTRIU: Era el meu professor d'expressió corporal. Hi tenia una hora diària.

ACTOR: I en Bonet? De què et donava classes en Bonet?

ACTRIU: Ah, vam coincidir en una gira...

ACTOR: I en Rabasseda, el tramoia?

ACTRIU: No era tramoia, era regidor.

ACTOR: Molt bé, continuem la llista. (*Es treu una agenda de la butxaca i hi llegeix.*) En Rucchetti.

ACTRIU: Estàs sonat.

ACTOR: En Solé.

ACTRIU: Ets un idiota!

ACTOR: En Solsona.

ACTRIU: Quin disbarat!

ACTOR: En Cortada.

ACTRIU: Què?

ACTOR: Perdona, aquest sóc jo... (*Continua llegint.*) Soto, Conde, Benítez, Luna, Madero...

ACTRIU (*Horroritzada.*): En Madero, dius?

ACTOR: Sí, són els de Madrid...

ACTRIU: En Madero?!

ACTOR: Sí, i Valverde, Ros, González...

ACTRIU: En Madero!!!

ACTOR: És curiós. L'únic que t'ha molestat és en Madero.

ACTRIU: Vagi-se'n! Fora! Marxi d'aquesta casa! No el vull veure més!

ACTOR: I tot això t'ho he perdonat per una raó que encara no m'explico: perquè estic enamorat de tu.

ACTRIU: Surti de casa meva immediatament!

ACTOR: No te n'hauria dit ni una paraula, no t'hauria dit ni una paraula, no t'hauria recordat ni un sol nom, si t'haguessis portat amb mi d'una altra manera.

(Entra la MINYONA.)

MINYONA: Em cridava, senyora?

ACTRIU: Sí. Avisa immediatament la policia.

MINYONA: Sí, senyora.

(Se'n va la MINYONA.)

ACTOR: Tu ets l'única culpable de tot el que ha passat aquí. M'has tret de polleguera.

ACTRIU: No cal que en parlem més. Ara vindrà la policia, i llestos.

ACTOR: Reconec que he estat una mica dur, però t'ho mereixies.

No pots jugar d'aquesta manera amb un home que t'estima

ACTRIU: Tot això ho haurà d'explicar ben aviat a les autoritats.

Vostè m'ha insultat, m'ha calumniat.

ACTOR: Perquè m'enganyes, perquè no mereixes altra cosa.

ACTRIU: Té alguna prova de tot el que m'ha dit?

ACTOR: Sí.

ACTRIU: L'escolto.

ACTOR: Quan has arribat, fa un moment, no em negaràs que has trucat a la porta.

ACTRIU: Sempre ho faig.

ACTOR: Per què?

ACTRIU: Perquè em trobo al davant d'una porta tancada.

ACTOR: A poc a poc. Per què toques el timbre, si tens una clau?

La minyona en té una altra i jo també en tinc una. Puc saber què n'has fet, de la teva clau?

ACTRIU: Tens la gosadia de preguntar-me si l'he donada a algun home? He trucat perquè la minyona havia deixat la seva clau posada a la banda de dins.

ACTOR: Fals. Jo havia entrat deu minuts abans, obrint amb la meva clau.

ACTRIU: Quina vergonya! Com desconfies de mi! I tot per aquesta mania teva de fer preguntes sense parar, de la teva gelosia malaltissa... M'enredes, em desconcertes...

ACTOR: No m'has dit ni una veritat d'ençà que has entrat per aquesta porta: ni la visita als teus veïns, ni allò de la criatura del porter, ni les hores en què has entrat i sortit d'aquesta casa, ni tot aquest embolic de les claus... I ara, escolta'm bé. Sé que has estat amb el marquès, aquest tipus ridícul que et persegueix a totes hores. Sé que heu anat junts a prendre el te. Sé que després t'ha dut en cotxe a veure no sé quin paisatge dels voltants. Bé. S'ha acabat. S'han acabat els paisatges i les postes de sol. No els tornaràs a veure en tota la teva vida, perquè ara mateix et mato.

(L'agafa per un braç.)

ACTRIU: Deixa'm el braç.

ACTOR: No.

ACTRIU: Et mossegaré la mà.

ACTOR: Atreveix-t'hi. (*L'ACTRIU el mossega; ell la deixa anar ràpidament.*) Està bé. Et deixo. Però no em tornaràs a veure més. Adéu.

(*L'ACTOR seu. L'ACTRIU toca el timbre i apareix la MINYONA.*)

ACTRIU: No t'he dit abans que avisessis la policia? Per què no ho has fet?

MINYONA: No he cregut que la senyora ho digués seriosament.

ACTRIU: Doncs corre a avisar-la immediatament. Mai no sabem el que ens pot passar.

(*Se'n va la MINYONA.*)

ACTOR: Moriràs a les meves mans. M'han explicat tot el que has fet.

ACTRIU: Ah, molt bonic... Tens els teus espies? Has contractat un detectiu? Vols amargar-me la vida, però no ho aconselluiràs. Vols saber si t'enganyo o no, oi?

ACTOR: Sí.

ACTRIU: Doncs t'enganyo.

(*L'ACTOR es treu un revòlver de la butxaca.*)

ACTOR (*L'apunta.*): Prepara't.

ACTRIU: Deixa el ganivet.

ACTOR: No és un ganivet... És un revòlver.

ACTRIU: Deixa'l, et dic.

ACTOR: Ha arribat la teva hora.

ACTRIU: Només són dos quarts de dotze.

ACTOR: Tres.

ACTRIU: És igual. No és hora de fer escàndol. Vagi-se'n. Vostè no és ningú en aquesta casa, i no té dret a cridar d'aquesta manera.

ACTOR: Jo no he cridat.

ACTRIU: Sí que ha cridat!

ACTOR (*En veu molt baixa.*): Vols repetir-me que no sóc ningú en aquesta casa...?

ACTRIU: No ho és.

ACTOR: El marquès, en canvi...

ACTRIU: Igual que vostè.

ACTOR: Ho sospitava.

(*L'ACTOR es guarda el revòlver.*)

ACTRIU: Vostè és un groller! (*Cridant.*) Lluïsa! Lluïsa!

(*Entra la MINYONA.*)

ACTRIU: Està a punt el meu sopar?

MINYONA: No, senyora. Com que no l'esperàvem a sopar a casa...

(*L'ACTOR torna a seure. Parla mig en monòleg, mig adreçant-se a l'ACTRIU, desentenent-se del diàleg entre l'ACTRIU i la MINYONA, que parlen alhora que ell.*)

ACTOR: Que un home li doni a una dona tot el que té: la seva carrera, la seva fama, el seu prestigi!

ACTRIU (*A la MINYONA.*): Si almenys hi hagués a la nevera una mica d'embotit! De botifarra negra, no en queda gens?

ACTOR: I per què? Els teus sentiments més nobles, te'ls trepitgen, te'ls arrosseguen pel llot!

MINYONA: Ahir, la senyora es va menjar el pernil que quedava...

ACTOR: Ah, quin error, adorar una dona així, jugar-s'ho tot per ella!

ACTRIU: I si t'arribessis a la xarcuteria? Potser encara no han tancat...

MINYONA: Però, senyora... Són més de les onze...

ACTOR: Destí fatal!

ACTRIU: Potser del restaurant ens portarien alguna cosa...

ACTOR: Cruel destí de l'home que creu en el cor d'una dona!

ACTRIU: Demanaria una mica de xoriço, amb un parell d'ous ferrats...

ACTOR: Fe cega, devoció, amor sense límit! Tot és inútil! Aquestes paraules, aquests sentiments, a ella no li diuen res!

ACTRIU: Ah, i també unes sardines. O potser millor...

ACTOR (*Dirigint-se per primera vegada, directament, a l'ACTRIU*): Escolta: m'he donat a tu en cos i ànima. T'he donat tot el que sóc.

ACTRIU: No, preferiria uns calamars a la romana.

ACTOR: M'arrossegues a la desesperació, a l'abisme, ara ho veig!

MINYONA: Porto també cervesa, senyora?

ACTRIU: Sí, ben fresca.

ACTOR (*Torna al seu monòleg*): I aquesta dona encara es permet posar-me condicions! Que ens unim per sempre! Que la dugui a l'altar!

ACTRIU: Ah, i una mica d'enciam, si pot ser.

MINYONA: Molt bé, senyora.

(*Se'n va la MINYONA.*)

ACTOR: Et recordo que havíem quedat que aniríem a sopar junts, en un bon restaurant.

ACTRIU: No cal que m'ho recordis. No ho havia oblidat.

ACTOR: Llavors, per què has demanat que et pugim aquesta porqueria de sopar?

ACTRIU: Perquè he canviat de parer. Prefereixo sopar malament, però sola.

ACTOR: Ja ho veig. Vols que me'n vagi, per poder sortir tu després, no? Doncs no seré jo qui t'ho impedeixi.

ACTRIU: Menys paraules i més acció. Vés-te'n d'una vegada!

ACTOR: Te'n penediràs. Te'n recordaràs, de mi!

(*Se'n va l'ACTOR. La MINYONA es posa a parar taula.*)

MINYONA: Ja he encarregat el sopar, senyora. El portaran de seguida.

ACTRIU (*Contenint-se*): Se n'ha anat!

MINYONA: Sí, senyora.

ACTRIU: T'ha dit alguna cosa, quan sortia?

MINYONA: Que ja ens en recordaríem. Res més.

ACTRIU: I tu, què li has contestat?

MINYONA: Res, senyora. He tancat la porta, com si no l'hagués sentit.

ACTRIU: Vés a mirar per la finestra.

MINYONA (*Mirant al carrer*): Ha travessat el carrer. S'ha aturat davant de l'església.

ACTRIU: No hi entrarà pas. Ja el conec.

MINYONA: Ara torna a travessar el carrer, senyora. Ve cap aquí.

ACTRIU: Sempre fa el mateix.

MINYONA: Ja ha entrat. (*Deixa de mirar*.) Es veu que està molt enamorat de la senyora. La senyora en fa el que vol.

ACTRIU: No n'estic tan segura.

MINYONA: Si la senyora ho volgués...

ACTRIU: Què?

MINYONA: Jo ja m'hi hauria casat.

ACTRIU: Ja seria hora.

MINYONA: Ah, doncs per què no l'hi diu, senyora?

ACTRIU: Que em vull casar amb ell? Mira, estic contenta de tu, perquè no ets de les que escolten darrere les portes. Si ho fessis, sabries que no paro de dir-li del matí al vespre. Ara, vés-te'n. Està obrint la porta.

(Se'n va la MINYONA. Entra l'ACTOR.)

ACTOR: Bona nit.

ACTRIU *(Molt amable.)*: Bona nit.

ACTOR: Quin canvi! Estàs molt amable amb mi. Em deus haver perdonat mentre era fora.

ACTRIU: Ah, però has estat aquí, abans?

ACTOR: Sí.

ACTRIU: Doncs no me n'havia adonat.

ACTOR: Hi era, i me n'he anat, i ara torno.

ACTRIU: I per què tantes anades i vingudes? Volies alguna cosa?

ACTOR: Sí.

ACTRIU: Doncs parla, t'escolto.

ACTOR: Et volia dir una cosa. Jo sóc actor i tu ets actriu. De vegades treballem junts, oi?

ACTRIU: Sí..., i què?

ACTOR: No té res d'estrany que ens hàgim enamorat l'un de l'altre.

ACTRIU: Però l'una de l'altre, no...

ACTOR: Tinc set.

ACTRIU: Casualment tenim una caixa d'ampolles de xampany.

ACTOR: Una caixa? Casualment?

ACTRIU: Sí. *(Cridant.)* Lluïsa, porta una d'aquelles ampolles del marquès!

ACTOR: Del marquès? No en puc beure, d'aquest xampany.

ACTRIU: Per què no?

ACTOR: El meu honor...

(Entra la MINYONA amb l'ampolla.)

ACTRIU: Ja no cal, Lluïsa. Torna-te-la a endur.

(Se'n va la MINYONA.)

ACTOR: El cas és que encara tinc set.

ACTRIU *(Tornant a cridar.)*: Lluïsa!

ACTOR: No la cridis. Beuré una mica d'aigua.

(Se serveix aigua d'un gerro.)

ACTRIU: Deu ser molt llarg, això que m'has de dir.

ACTOR: No, molt curt.

ACTRIU: Tants preparatius.

ACTOR: Molt curt, però molt difícil.

ACTRIU: A veure...

ACTOR: Et vols casar amb mi?

ACTRIU: Home, per fi! No calia l'aigua! Per a un actor com tu, una frase tan senzilla!

ACTOR: És veritat. Però hi ha frases que, no sé per què, se't queden entravessades a la gola.

(S'abracen.)

Fi